

РЕШЕНИЕ

№ 10920

гр. София, 05.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 57 състав,
в публично заседание на 28.05.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Людмила Коева

при участието на секретаря Елена Георгиева, като разгледа дело номер **421** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на В. Т. Д., [ЕГН], с адрес в [населено място], срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-4332-001851/19.04.2023 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от Р. Б. Н. - полицейски инспектор в отдел ПП при СДВР, с което на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка (ПAM) – временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

В жалбата се твърди, че оспорената заповед за прилагане на ПAM е издадена в нарушение на материалния закон и административно-производствените правила. Счита, че административният орган е издал оспорвания административен акт при неясни фактически обстоятелства и твърдяното нарушение е недоказано. Иска се отмяна на наложената принудителна мярка.

В съдебно заседание жалбоподателят се явява и представлява лично. Поддържа написаното в жалбата и моли за присъждане на сторените разноски по делото за държавна такса. Депозира допълнителни писмени бележки под формата на писмена молба.

Ответникът - полицейски инспектор в в отдел ПП при СДВР Р. Б. Н. - редовно призован, не се явява и не се представлява.

Софийска градска прокуратура – редовно призована, не се представлява и не излага

становище по жалбата.

Административен съд – София-град, Трето отделение, 57-ми състав, като обсъди доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, намира за установено следното от фактическа страна:

С атакувания в настоящото производство индивидуален административен акт – Заповед №23-4332-001851/19.04.2023 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от полицейски инспектор в отдел ПП при СДВР, е наложена принудителна административна мярка по чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП - временно отнемане на свидетелството за управление на МПС, но не за повече от 18 месеца на В. Т. Д..

За да постанови атакуваната заповед, административният орган е приел въз основа на съставен АУАН сер.ГА № 917496/18.04.2023 г. от К. М. К. на длъжност мл.инспектор при СДВР, за нарушение на: чл.100, ал.1, т.1 от ЗДвП – водачът на МПС не носи свидетелство за управление на МПС от съответната категория и контролен талон към СУМПС от съответната категория; чл.100, ал.1, т.2 от ЗДвП – не носи свидетелство за регистрация на МПС, което управлява; чл.103 от ЗДвП – не спира плавно на посоченото място, или в най-дясната част на платното за движение при подаден сигнал за спиране от контролен орган; чл. 174, ал. 3, пр. 1 от ЗДвП – водачът на МПС отказва да му бъде извършена проверка с техническо средство за установяване употребата на алкохол в кръвта.

В АУАН е посочено, че при извършена проверка на 17.04.2023 г. в 23:55 часа в [населено място], по [улица], в посока от [улица]към [улица], В. Т. Д. управлявал лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на Ц. М. Д. и на кръстовището с [улица]на осветен участък от пътя, при ясен и своевременно подаден сигнал със стоп-палка образец МВР водачът не спира, като същия е спрял на [улица], след кръстовището с [улица], като отказва да му бъде извършена проба за употреба на алкохол. Д. не е носил свидетелство за управление на МПС от съответната категория и контролен талон към СУМПС, както и носи свидетелство за регистрация на МПС.

На водача е издаден талон за медицинско изследване № 113813, с който до 45 минути от връчването на талона да се яви за даване на кръвна проба в МБАЛ „Св. Анна“, [населено място]. Водачът Д. е подписал талона за изследване, явил се е в здравното заведение, но е отказал да даде кръвна проба..

Към преписката е приложен цитираният АУАН, от който е видно, че Д. е отказал да го подпише.

В оспорената заповед е изложена следната фактическа обстановка: В [населено място] около 23:55 часа на 17.04.2023 г., по [улица], в посока от [улица]към [улица], Д. управлявал лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] и на кръстовището с [улица]при извършената проверка на водача отказва да му бъде извършена проба за употреба на алкохол.

Видно от Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г., директорът на ЗДВР е оправомощил лицата, компетентни да издават заповеди за прилагане на принудителни административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, т. 4, т. 5, буква „а“ и т. 6 от ЗДвП.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи:

На основание чл. 168, ал. 1 от АПК, съдът извърши проверка за наличието на претендираните с жалбата основания за отмяна на оспорената заповед и провери служебно законосъобразността на същата на всички останали основания, визирани в чл. 146 от АПК.

Жалбата е подадена от лице с надлежна процесуална легитимация, чийто интерес е засегнат от оспорения индивидуален административен акт. Същата е подадена в установения от чл. 149, ал. 1 от АПК преклузивен срок за обжалване и отговаря на изискванията на чл. 150 и чл. 151 от АПК, което обуславя нейната процесуална допустимост.

Разгледана по същество е основателна по следните съображения:

Предмет на настоящото съдебно производство е индивидуален административен акт - Заповед за прилагане на принудителна административна мярка по реда на чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП. Предвидените в чл.171, т.1, б.„б“ от ЗДвП правни последици не представляват административни наказания, а принудителна административна мярка /ПАМ/. По смисъла на чл. 171, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки се налагат за осигуряване безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения по този закон, поради което те са от вида на преустановяващите ПАМ. По своето правно естество заповедта за налагане на ПАМ е отежняващ индивидуален административен акт и се регулира от нормите на АПК.

Оспорената заповед е издадена от компетентен орган, при условията на делегирана компетентност, изрично посочена в акта. Съгласно разпоредбата на чл. 172, ал. 1 от ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т.5, б "а", т.б се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. От представената по делото Заповед № 513з-6400/07.07.2023 г. на директора на СДВР е видно, че към датата на издаване на обжалваната заповед административният орган е разполагал с необходимите правомощия да постановява актове от оспореният вид.

Заповедта е обективизирана в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК и чл. 172, ал. 1 от ЗДвП.

В рамките на производството при доказателствена тежест на административния орган да установи по реда на чл.171 от АПК фактическите обстоятелства, въз основа на които същият е издал оспорения административен акт, не беше сторено по убедителен начин.

От приетите писмени доказателства по преписката се установява следната фактическа обстановка:

В АУАН сер.ГА № 917496/18.04.2023 г. е посочено, че при извършена проверка на 17.04.2023 г. в 23:55 часа в [населено място], по [улица], в посока от [улица]към [улица], Д. управлявал лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на Ц. М. Д. и на кръстовището с [улица]на осветен участък от пътя, при ясен и своевременно подаден сигнал със стоп-палка образец МВР водачът не спира, като същият е спрян на [улица], след кръстовището с [улица]. При извършената проверка на водача отказва да му бъде извършена проба за употреба на алкохол.

Според ЗПАМ обаче, в [населено място] около 23:55 часа на 17.04.2023 г., по [улица], в посока от [улица]към [улица], Д. управлявал лек автомобил „Ф. Г.“ с рег. [рег.номер на МПС] и на кръстовището с [улица] при извършената проверка на водача отказва да му бъде извършена проба за употреба на алкохол.

Тези писмени доказателства сочат за различна фактическа обстановка. Против нормалната житейска логика е жалбоподателят с управлявания от него автомобил, два пъти, на една и съща дата, в едно и също часово време, да бъде на две различни места.

При горните съображения, съдът с оглед цялостната проверка, която извършва за действителност и законосъобразност на оспорения административен акт, съдът приема, че същият не е нищожен, но не са спазени изискванията за неговата законосъобразност по чл. 146 от АПК. Същият е постановен от компетентен орган, в предвидената от закона форма, но са допуснати съществени нарушения на административно-производствените правила, съобразен е с целта на закона, но при неизяснена фактическа обстановка, която не отговаря на изискванията на чл.171, ал.1, т.1 от ЗДвП.

С оглед на всичко изложено по-горе, оспорването на заповедта за налагане на ПАМ е основателно и същата следва да се отмени.

Предвид изхода на спора, жалбоподателят има право да му бъдат присъдени направените по делото разноски в размер на заплатената от него държавна такса от 10 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, III-то отделение, 57-ми състав

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по оспорването на В. Т. Д., [ЕГН], с адрес в [населено място], Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-4332-001851/19.04.2023 г. по чл.171, т.1, б.Б от ЗДвП, издадена от Р. Б. Н. - полицейски инспектор в отдел ПП при СДВР, с което на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка– временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач до решаване на въпроса за отговорността, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА СДВР да заплати на В. Т. Д., [ЕГН], с адрес в [населено място], направените по делото разноски в размер на 10,00 (десет) лв., представляващи внесена държавна такса.

РЕШЕНИЕТО не подлежи на обжалване съгласно чл.172, ал.5 ЗДвП.